

нѣкаква случка. Мистигри не се сърдѣлъ и игралъ добръ. Мина били прѣлестна; публиката я извиквала съ радостъ и подаръцитѣ като дъждъ падали въ дървената паничка, съ която тя обикаляла зрителитѣ, повтаряща съ тънкия си гласъ научената лъжа: „моля ви, милостиви господа и госпожи, подарете и нѣщо за мене!“ А този „подарѣкъ“ злочестото момиче било принуждавано да дава за ракия.

Брискаръ билъ върлъ пияница. Смукалъ ракия до полуда. Слѣдъ прѣдставлението той винаги отивалъ кръчмата, дѣто изпивалъ не само паритѣ, що събиралъ при входа въ звѣрницата му, но задигалъ и подарѣка, що събирала Мина ужъ за нея си отъ публиката.

Слѣдъ третото прѣдставление свидѣтели видѣли Брискара толкова пиянъ, щото едвамъ се държалъ на нозѣтѣ си. Той излѣзълъ отъ кръчмата за нѣколко минути и пакъ се върналъ страшно зашеменъ и съскащъ като змия. Укротителтъ отново сѣдналъ на стола и продължилъ да цука, докато настѣпало срѣдъ нощъ и кръчмарѣтъ, за да затвори дюкяна си, трѣбвало да го изхърли, като човалъ, на улицата. Никой не знае, дали Брискалъ е могълъ нея нощъ да стигне до колата си, или е приспалъ нѣкъдѣ по улицата до разсъмване.

Вѣрно бѣ само едно: подиръ прѣдставлението малката Мина останала въ колата сама, хапнала малко плѣсенясала кора хлѣбъ и нѣкакво парче вонещо масло. Сетиѣ, като видѣла, че угърката отъ свѣщъта е малка, не рачила да я пали. Почнала да се съблича въ тъмнината и въ тѣснотата бѣдното дѣте бутнало една бутилка съ ракия, която паднала и се счупила. Какво станало тогава? Бащата идва, запалва свѣщъта, подирва бутилката и я